

TIMÁR SÁNDOR LAUDÁCIÓJA A CÉDRUS TÁNCEGYÜTTES MAGYAR ÖRÖKSÉG DÍJA TISZTELETÉRE

*„Titkos törvényt mesterség nem szedi rendbe,
Csak maga szab törvényt s lelkesedése határt.
Ember az, aki magyar tánchoz jól terme, örüljön!
Férjfielő s lelkes szikra feszíti erét.”*

– Berzsényi Dániel szolt így a magyar táncról, remekül érzékeltetve virtuozitását, szenvedélyes érzelmgazdagságát, belső szépségét és közösségteremtő erejét. Varga Zoltánt már ifjú táncosként megragadta a tánc varázsa, és – bár mérnökembernek készült – a művészi tehetséget azonnal felfedeztem nála. Már a kezdetekkor különös érzékenységet mutatott a különböző táncstílusok iránt, és mint színpadi táncos jó ízléssel, a megfelelő szellemben tolmácsolta tudását. Nem véletlen, hogy legkedvesebb barátom és munkatársam, dr. Martin György is felfigyelt tehetségére, s buzdítására Varga Zoltánt 1964-ben előbb asszisztensi, majd koreográfiai feladatokkal bíztam meg, végül első számú munkatársam lett a Bartók Béla Táncegyüttesben.

Számos tanítványom közül, akik jelenleg is aktív tevékenységet folytatnak, Varga Zoltán a legrégebbi, s az alatt a csaknem húsz év alatt, amit együtt töltöttünk, Zoltán alkotói pályafutása kiteljesedett, jelentős koreográfus lett, és komoly szakmai sikereket ért el. Az erdélyi, kárpátaljai és felvidéki gyűjtő munka, az országos és határon túli koreográfusi tevékenység, a folyamatos táncművészeti oktató tevékenység rengeteg tapasztalatot hozott a számára. Mikor útjaink szétváltak, Zoli már egy híres, méltán elismert koreográfus, jó nevű táncpedagógus volt, aki sikeresen működött önállóan is.

Így feleségével, Lőrincz Beátával – aki szintén tanítványom volt a Bartók Együttes táncosaként, majd a Magyar Táncművészeti Főiskola táncpedagógus karán – együtt vállalták az életre szóló küldetést, hogy nemzeti kultúránkat magas színvonalon elsajátítva színpadra állítsák és átadják tudásukat az utánuk jövő generációknak. Az együttes munkája mellett mélyen átélte, fontos feladatuknak tartották, hogy a hivatalos magyar közoktatásnak része legyen a néptánc oktatás is. Ennek szellemében megalapították a Fóti Népművészeti Szakközépiskolát, kidolgozták annak tantervét és szakmai vezetőként irányították az intézményt 1993-tól 1998-ig. A ma is töretlenül működő iskola idén ünnepli elindulásának 25. évfordulóját.

A híres mondás, miszerint minden sikeres férfi mögött ott áll egy nő, az ő esetükben valóban igazolódott, hiszen ők ketten nagyszerű, összetartó és hatékony művészpárost alkotnak. Közös pályafutásuk tette lehetővé, hogy 1999-ben létrehozzák saját táncpedagógiai műhelyüket, a solymári Cédus Táncegyüttest.

Céljuk a Kárpát-medence táncagyományainak felkutatása, bemutatása, hogy a jövő generációi is élhessenek nemzeti kulturális örökségünkkel. Táncosaik „anyanyelvi szinten” sajátítják el az egyes tájegységek táncait, énekeit. Tagjai lelkes amatőr táncosok, akik – fáradtságot nem kímélve – szabadidejüket áldozzák szívbeli céljaik megvalósítására. Hazai és külföldi fellépéseik a magyar nemzet határmódosítás nélküli egyesítésének jeles eseményei. Műsoraikat a Varga Zoltán koreográfus által megálmodott színpadi táncok alkotják. Jól tudják: a népzene, a tánc, az ének és a népviselet csakis együtt, egységben értelmezhetők.

Óriási érdemük, hogy Solymáron, egy Budapest közeli kisebb településen mára mintegy 400 fiatal és gyermeket tudtak megszólítani ebben a mozgásszegény és közösségek nélküli világban. Ez az értékteremtő munka a múlt kincseivel erősíti a jelent, és így alapozza meg a jövőt.

A Cédus Táncegyüttes fiatal táncosai elhivatott, színvonalas értékmentő és értékteremtő tevékenységükkel növelik azon közösségek tábort, amelyek hiszik, sőt, pontosan tudják, hogy a nemzeti kultúra elsajátítása, művelése, tiszteletben tartása és továbbadása – mindezek összessége – alapfeltétele egy nemzet megmaradásának.

Őszintén gratulálok a méltán kiérdemelt Magyar Örökség-díjhoz!